

Kız ve Küçük Fok

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Fok

Aysel Banu YAVUZAL

Maya okyanusu her şeyden çok severdi. Her sabah kırmızı lastik çizmelerini ve parlak sarı yağmurluğunu giyerdi. Defteri ve kalemleriyle bez çantasını kaptı. Sonra dalgaları izlemek için kayalık kıyıya koşardı. Okyanus sürprizlerle doluydu ve Maya hepsini keşfetmek istiyordu.

Güneşli bir sabah Maya hafif bir ses duydu. Bu bir martı ya da yengeç değildi. Küçük, cıvıldayan bir havlamaydı. Sesi bir kaya yığınının etrafından takip etti. Orada, sessiz kıyıda küçük bir fok yavrusu yatıyordu. Koyu benekli yumuşak gri tüyleri ve kocaman yuvarlak siyah gözleri vardı. Yüzgecinde küçük mavi bir etiket parlıyordu.

Maya řaşkınlıkla nefesini tuttu. "Merhaba, küçük fok!" diye fısıldadı. Yavru ona baktı ve bıyıklarını kıpırdattı. Utangaç ama meraklı görünüyordu. Maya yaklaşmak istedi ama babasının sözlerini hatırladı: "Yabani hayvanların alana ihtiyacı vardır." Bu yüzden hiç kıpırdamadan oturdu ve uzaktan izledi. Fok yavrusu kocaman gözlerini kırptı ve rahatladı.

Tam o sırada beyaz sakallı, yeşil şapkalı uzun boylu bir adam yanlarına geldi. Üzerinde küçük bir fok rozeti olan yeşil bir gönüllü ceketı vardı. "Merhaba," dedi nazıkçe. "Ben Bay Hale, kıyı bekçisiyim. Küçük fok yavrumuz Pip'le tanıştığını görüyorum." Maya başını salladı. "Ben Maya. Onu korkutmak istemedim." Bay Hale gülümsedi. "Bu çok akıllıcaydı."

Bay Hale Maya'nın yanına çömeldi ve Pip'i işaret etti. "Fokların dinlenmek ve oynamak için sessiz, güvenli alanlara ihtiyacı vardır," diye açıkladı. "İnsanlar çok yaklaşıncı korkarlar. Bu kıyıya bir daha gelmeyebilirler." Maya, şimdi huzur içinde uyuklayan Pip'e baktı. "Yani uzaktan mı izlemeliyiz?" diye sordu. Bay Hale başını salladı. "Aynen. Ve sakın ve sessiz kalmalıyız."

Maya çantasını açtı ve defterini çıkardı. "Yardım etmek istiyorum," dedi. "Ziyaretçiler için bir rehber hazırlayabilir miyim?" Bay Hale'in gözleri parladı. "Bu harika bir fikir!" Ona saygılı bir mesafenin nasıl korunacağını gösterdi—yaklaşık beş büyük adım uzakta. "Ve onları asla beslemeyin," diye ekledi. "Yiyecekleri okyanustan gelir." Maya her şeyi dikkatlice yazdı.

Maya rehberinin ilk sayfasına Pip'in resmini çizdi. Şöyle yazdı: "Uzak durun ve sakın kalın. Fokların dinlenmeye ihtiyacı var." Sonra ekledi: "Plajı temiz ve sessiz tutun." Bay Hale ona kâğıtlarını tutması için bir klipsli tahta verdi. "Sen doğuştan bir yaban hayatı yardımcısısın," dedi. Maya gurur duydu. Rehberini herkesle paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Ertesi gün Maya ve Bay Hale plaj yolunun yakınında küçük bir masa kurdular. "Fok İzleme Rehberi" yazan bir tabela astılar. Maya kâğıtlarını ziyaretçilere dağıttı. "Lütfen mesafenizi koruyun," dedi kibarca. "Ve lütfen yüksek ses çıkarmayın." İnsanlar gülümsedi ve rehberleri aldı. Hatta bazıları sorular sordu. Maya hepsini yanıtladı.

Havlayan bir köpeęi olan bir aile foklara doęru yürümeye başladı. Maya koşarak yanlarına gitti. "Affedersiniz," dedi. "Köpeęinizi tasmada tutabilir misiniz? Fokların güvenli bir alana ihtiyaçı var." Aile rehberine baktı ve başını salladı. "Haklısın!" dedi baba. Sessizce uzaklaştılar. Maya'nın yüzü aydınlandı. Rehberi işe yarıyordu!

Kıyıya daha çok ziyaretçi geldi. Maya'nın rehberini okudular ve uzakta kaldılar. Alçak sesle konuştular ve köpeklerini yanlarında tuttular. Foklar korkmadan dinlendi ve oynadı. Pip bile bir kayanın arkasından dışarı baktı ve küçük bir havladı. Maya uzaktan el salladı. "Bak, Bay Hale! Pip mutlu!" dedi.

Bay Hale elini Maya'nın omzuna koydu. "Gerçekten bir fark yarattın," dedi. "Rehberin sayesinde insanlar yaban hayatını rahatsız etmeden izliyor. Yaşam alanını böyle koruruz." Maya sakin, sessiz kıyıya baktı. Foklar güvende ve huzurluydu. "Yardım edebildiğim için mutluyum," dedi yumuşak bir sesle.

O akşam Maya bir kayanın üzerinde oturdu ve gün batımını izledi. Pip diğer foklarla birlikte dalgalarda yüzüyordu. Sıçradılar, daldılar ve oynadılar. Maya, insanlar alanlarına saygı gösterdiği için kendilerini güvende hissettiklerini biliyordu. İçi ısındı. Kıyıdaki yaban hayatına yardım etmek dünyanın en güzel duygusuydu.

Ertesi hafta Bay Hale, Maya'dan rehberini resmi hale getirmesini istedi. Kopyalar bastılar ve plajın yanındaki küçük ahşap bir kutuya koydular. Kutuda "Lütfen bir tane alın" yazıyordu. Ziyaretçiler fokları görmek için her yerden geldi. Rehberle uydular ve kıyıyı temiz ve sessiz tuttular. Maya'nın rehberi herkesin fokları güvenle izlemesine yardımcı oldu.

Maya her gün Pip'i ziyaret etti. Bazen Pip kıyıya yaklaşır ve kocaman yuvarlak gözleriyle ona bakardı. Maya el sallar ve "Merhaba, Pip!" diye fısıldardı. Asla çok yaklaşılmazdı. Yaban hayatına saygı duymanın sevgiyi göstermenin en iyi yolu olduğunu biliyordu. Pip de bunu biliyor gibiydi.

Bir öğleden sonra bir grup okul çocuęu plaja geldi. Maya onlara rehberini gösterdi. "Fokların güvenli alanlara ihtiyacı var," dedi onlara. "Sakin kalır ve mesafemizi korursak onları izleyebiliriz." Çocuklar dikkatle dinledi. Fokları uzaktan izlediler ve fısıltıyla konuştular. Maya kendini gerçek bir öğretmen gibi hissetti.

Güneş batarken Maya defteriyle eve yürüdü. Pip'i ve tüm fokları düşündü. Kıyıdaki yaban hayatının güvenli alanlara ihtiyacı olduğunu öğrenmişti. Ve herkesin onları zarar vermeden izleyebilmesi için bir rehber oluşturmaya yardım etmişti. Kalbi dolup taşıyordu. Yarın geri dönmek için sabırsızlanıyordu.